

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΠΛΑΤΗΣ

(Μονόλογος)

Έβρεχε. Αί ρανίδες της βροχής απέκλειον τους διαδάτας καὶ πᾶσαν θέαν. Ἀπελύθησαν δὲ ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ καθ' ἥν στιγμήν ὁ κ. Πλατῆς ἔκαμπε τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ Ἀριόστου ἵνα κατὰ τὴν συνήθειαν ἥν ἔχει ἀπὸ δεκαπενθημερίας ἤδη, διέλθῃ κάτωθεν τῶν παραθύρων τῆς φίλης του.

Ἀλλὰ—*pardon*—θὰ ἀγνοεῖτε τί ἐστὶ Πλατῆς. Νὰ σᾶς τὸν συστήσω.

Ὑψηλός, λιγνός, μὲ βοστρυχώδη μύστακα μὲ ἑκατοντάδραχμον μισθόν—τὸ μόνον τὸ ὁποῖον ἀξίζει ἀπὸ αὐτόν—μὲ παθητικόν..τριάκοντα πέντε ἐρώτων καὶ ἐνεργητικὸν μίαν χρονίαν ποδάγραν. Ἡ μήτηρ του, τὸ γένος Φαρδῦ, ἦτο ἐκκλησάρισσα εἰς ἓν χωρίον τῆς δυτικῆς Εὐβοίας, ὃ δὲ πατήρ, ἀπόστρατος ἀνθυπασπιστής πρὸ εἰκοσαετίας ἀποδιδῶσας. Ἐὰν ἔζη, βεβαίως θὰ ἦτο σήμερον..ἀνθυπολοχαγός.

Ὁ κ. Πλατῆς διήρχετο λοιπὸν τὴν ὁδὸν ἐφ' ἧς κατῴκει τὸ ἰνδαλμα τῆς δεκαπενθημερίας. Ἄ, ὁ κύριος Πλατῆς ἀγαπᾷ τὴν στρατιωτικὴν ἀκρίβειαν

Ἀλλὰ τί βροχὴ αὕτῃ τοῦ παρελθόντος Σαββάτου! Τὴν ἐνθυμεῖσθε; Τί νὰ κάμῃ ὁ δυστυχής! Τρυπῶναι εἰς μίαν θολωτὴν θύραν μεγάλῃς οἰκίας ἐγγύτατα κειμένης εἰς τὸν κλῶδον τῆς τρυγόνος του. Καὶ πίπτει, πίπτει μὲ ὀξύτητα, μὲ κακεντρέχειαν ὡς θούριον ἐμβατήριον ἢ ἀπαισία βροχὴ, ἐνεργοῦσα στενὸν ἀποκλεισμόν. Ἀλλ' ἡ ὁρμὴ τῆς ἐπήνεγκεν ἐν μέσῳ τῶν ῥυάκων καὶ ὁμβρίων ὑδάτων καὶ ἓν καλόν. Τοῦ ἔφερε ἐμπρὸς του, εἰς τὰ πόδια του, τὸν *Henri IV*, ὡς ἡ ὁμάς τῶν φίλων ἀποκαλεῖ ἓνα ψευδορωμαντικὸν διδάκτορα. Καὶ κάμνουν συντροφιά ὑπὸ τὸ ὑπόστεγον τῆς θύρας, ἐνῶ ἡ βροχὴ πάντοτε φλύαρος ἐπλημμύρει τὴν ὁδόν.

— Νὰ φύγωμεν, νὰ φύγωμεν, Πλατῆ. ἀπ' ἐδῶ. Χειρότερα βρεχόμεθα.

Ὁ Πλατῆς ἐδίστασε.

Τέλος, ἐνδίδει. Ἡ στιγμή εἶναι κρίσιμος. Θὰ διέλθῃ κάτωθεν ἐκείνης, κάτωθεν τοῦ παραθύρου τῆς. Τί ἀξιοθρήνητον συμβάν! Τὸ πόδι τὸ πάσχον ἀπὸ ποδάγραν δὲν πατεῖ ἀσφαλῶς. Τὸ ἔδαφος εἶναι γλοιῶδες καί..... μὴ γελᾶτε παρακαλῶ, ἀλλὰ συμπονέσατε—ὁ κ. Πλατῆς ἀκριβῶς ὑπὸ τὰ ὄμματα ἐκείνης ξαπλώνεται κάτω καὶ ἄλλου ἢ ὁμβρέλλα, ἄλλου τὸ καπέλλο, ἄλλου τὸ βλέμμα του. Εἶχε ἐν τῇ συγχίσει ἐκείνη τὸν νοῦν του νὰ προσέξῃ μήπως ἐν τῷ κωμικῷ ἐκείνῳ ξαπλώματι ἐν μέσῳ ὁδῶ καὶ ὑπὸ τόσῳ ὕγρὸν σκέπασμα τὸν συνέλαβεν ἡ ἀκτίς τοῦ βλέμματός της.

Γελᾷ ἡ ἀξιεράστος κόρη, ὅλη γελᾷ, καὶ τὰ αὐτιά της ἀκόμη. Ἐγείρεται ἐκείνος ἐλεεινός, κατακκόκινος, φορτωθεὶς ὅλον τὸν βόρβορον τοῦ μέρους ἐκείνου τῆς ὁδοῦ, ἐνῶ ὁ *Henri IV* εἶχε τὸν ἡρωισμόν μετὰ τὸ δράμα ἐκεῖνο εἰς ὃ ἐπιβάλλετο ἡ κάθαρσις, ν' ἀστειευθῇ, φωνάζων δυνατὰ καὶ μειδιῶν.

— Βρὲ ἀδελφέ, ἤξευρα πῶς λέγεσαι Πλατῆς, ὅτι ἡ μάνα σου εἶνε τὸ γένος Φαρδῆ, ἀλλὰ οὐδέποτε σὲ εἶδα τόσῳ *Φαρδῦν Πλατῆν*, ὅσῳ σήμερα.

Ὁ Ἄνδριου

ΚΑΘ' ΟΔΟΝ

Ὁ κ. Κορδυλίδης περιπατεῖ. Κάμνει ἑαρινόν... ψῦχος. Ὁ καιρὸς βροχερός. Καπνίζων μονολογεῖ.

—Τί ἀνόητος ποῦ εἰμαι. Φοβοῦμαι μὴ βρέξῃ καὶ μὲ τὴ πίπα μου προσθέτω σύννεφα. Ἄς καπνίσω ἐν τούτοις... Θὰ ξέρει τοῦλάχιστον ὁ Θεὸς τί καπνὸ φουμάρῳ...